

เสียงถอนหายใจที่ตั้งมาอย่างต่อเนื่องเป็นรอบที่สิบ ทำให้ชายหนุ่มที่กำลังขยับแว่นกันแดดสีขาวให้เข้าที่ถึงกับอดที่จะเหลือบไปมองต้นเสียงด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายไม่ได้

"เธอจะถอนหายใจไปถึงไหนกันยัยแอม การที่มีพี่มานั่งร่วมโต๊ะมันทำให้เธอหนักใจขนาดนั้นเลยหรือ"

ดวงตากกลมโตของสาวเจ้าที่ถอนหายใจเป็นชุดแบบคอมโบหันมามองคนที่นั่งร่วมโต๊ะ ก่อนจะเบือนหน้าหนีแล้วถอนหายใจออกมาอีกรอบ

"แอม มองหน้าพี่เสรีจก็หันหนีตามด้วยถอนหายใจแบบนี้หมายความว่ายังไงซะ"

"โอ้..." ธิดินาเรศเอ่ยแล้วถอนหายใจอีกเสียงเป็นการปิดท้ายประโยค "พี่เมธก็รู้ว่าเมื่อวานซินเจ้าตุ๊กตีกีของแอมเพิ่งตายไปจะให้แอมยิ้มรำกระโดดตบตีลังกาหน้าหลังหรือไงคะ"

ว่าแล้วญาติผู้น้องคนสวยก็ปิดประโยคด้วยการถอนหายใจอีกหนึ่งรอบ

เมฆามองคุณหนูสุดแสนประจําตระกูลด้วยสีหน้าเห็น้อยหน้ากว่าเดิม...ให้มันได้อย่างนี้สิ เกิดมาเพิ่งรู้ว่าเสียงถอนหายใจใช้เป็นจุดพลุสต๊อปปิดประโยคได้ด้วย!

"แล้วที่แอมลากที่มานั่งด้วยถึงมหา'ลัยนี้ ไม่ใช่เพราะเธอบอกว่าอยากหาเรื่องสนุกๆ ให้ชีวิต เป็นต้นว่าตกเป็นข่าวกับนักร้องดังระดับเอเชียอย่างพี เพื่อจะได้ลืมเรื่องที่เจ้าตุ๊กตักสุดที่รักของเธอตายอะ"

ชิตินาเรทหันกลับมาจ้องหน้าญาติผู้พี่ที่เมื่อวานเพิ่งตกเป็นข่าวพาดหัวหนังสือพิมพ์ว่ามีชื่อติดอันดับหนึ่งในร้อยหนุ่มในฝันแห่งปีของสาวเอเชียไปหมดๆ ซึ่งจะไปก็สมตัวดีอยู่หรอก เพราะถ้านับในจำนวนญาติพี่น้องโอฬารอมตะนะ เมฆาเป็นเอนเตอร์เทนเนอร์เบอร์หนึ่งเลยที่เดียว เรื่องร้องเต้นเล่นละครขอให้บอกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แถมหน้าตาที่เป็นที่หล่ออินทรวงค์เข้ากับยุคสมัยพอดี ดังนั้นทุกคนจึงไม่แปลกใจเลยที่หนุ่มหล่อคนนี้ดังเปรี้ยงปร้างไปทั่วเอเชียตั้งแต่เปิดตัวครั้งแรก

และด้วยความเป็นคนดัง ทำให้เมฆาไม่ชอบออกมาเดินเล่นนอกบ้านในวันว่างเท่าไร แต่วันนี้เธอก็ไปออกอ้อนจนญาติหนุ่มคนนี้ยอมมาด้วยจนได้...ปัญหาก็คือมาแบบใส่หมวกใส่แว่นปิดบังตัวจริงแบบที่มันไม่สนุกนี่ มาทั้งที่จะกล้าๆ หน้อยก็ไม่ได้ พี่เมฆา!

"ก็มันไม่สนุกอย่างที่คิดนะสิคะ พี่เมฆาเล่นอำพรางตัวจนไม่รู้ว่าเป็นใครแบบนี้นะ เลยไม่มีใครสนใจเลยเห็นไหม และในเมื่อมันไม่สนุกเพราะฉะนั้นแอมก็เลยต้องนั่งถอนหายใจให้พี่เมฆาฟังต่อไป"

เมฆาฟังคำพูดแบบหน้าตาเฉยบวกกับการถอนหายใจปิดท้ายอย่างตั้งใจของชิตินาเรทแล้วรู้สึกนึกอยากเอาหัวโขกโต๊ะขึ้นมากะทันหัน นี่แม่ฮ่องสาวตัวแสนไม่ได้หันดูรอบตัวบ้างเลยรี ว่าตอนนีทุกสายตานั้นจ้องมาตรงโต๊ะที่เขาและเธอนั่งอยู่กันหมดแล้ว จะด้วยเพราะเหตุผลที่ว่าผู้ชายแปลกหน้ามานั่งกับดาวมหาวิทยาลัยคนดังซึ่งทุกคนพร้อม

ใจกันยกตำแหน่งให้แบบไม่ต้องผ่านการประกวดประชัน หรือจะเพราะมีคนจำได้แบบคล้อยคล้ายคลิบคลาว่าเขานักร้องก็เถอะ...แล้วอย่างนี้นะหรือที่บอกว่าใครต่อใครไม่สนใจ!?

"จะให้พี่ถอดหมวกถอดแว่นให้ได้เลยใช่ไหม"

"ฮือ ดูกี้ดักจ๋า..." ธิดินาเรศซบหน้าลงบนท่อนแขนที่พาดอยู่บนโต๊ะ "ทำไมไม่มีใครแทนที่ดูกี้ดักได้เลยนะ แม้แต่นักร้องซูเปอร์สตาร์ขวัญใจสาวทั่วเอเชีย ฮือ"

อะไรนะ! นี่หมายความว่าเขาสู้เจ้าหน้าที่หน้าขนตัวโปรดของธิดินาเรศที่เพิ่งตายไปไม่ได้หรอก เมธาแยกเขี้ยวใส่คนสวยที่กำลังอแง ให้ตาย! มีน้องสาวแต่ละคนนี่ไม่ได้ต่างกันเลย แถมนับวันยิ่งหนักข้อขึ้นเรื่อย ๆ อีกต่างหาก ต่อไปเขาไม่แพ้ก็ใกล้เดือนเลยหรือไง ถ้าไม่ยอมตามใจพวกเจ้าหล่อน

สงสัยต้องโทษบรรพบุรุษที่สั่งสอนกันมาดีทุกรุ่นว่าเป็นผู้ชายต้องให้เกียรติผู้หญิงโดยเฉพาะกับพี่น้องในครอบครัว...จะว่าไปเขาก็ชักสงสัยว่าเหล่าสาว ๆ โอฬารอมตะสับสนระหว่างความหมายของคำว่าให้เกียรติกับตามใจกันหรือไง แต่ละคนถึงได้เอาแต่ใจได้คงเส้นคงวากันแบบนี้

"สรุปนี่เธออยากตกเป็นข่าวกับพี่จริงหรือ"

ธิดินาเรศเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง กลอกตาไปมาก่อนจะยืมทะเล้นชวนมันเขี้ยวอันเป็นเอกลักษณ์

"คิดไปคิดมาไม่เอาดีกว่าอะ กลัวเป็นข่าวกับพี่เมธแล้วเรตติ้งแอมจะตก แถมยังเสื่อมเสียชื่อเสียงดิงามด้านการเลือกควงแต่หนุ่มหล่อ ๆ หมดกันพอดี"

เมธาอดไม่ได้ที่จะประเคนมะเหมงกให้ญาติรุ่นน้องเป็นรางวัลไปหนึ่งที

"ว่าพี่ไม่หล่อหรือ...อ้อ ไซลิ ใครจะไปหล่อเท่ากับคุณชายคนเล็ก"

บ้านพิริยะพลคนนั้นล่ะ”

ธิดินาเรศหน้าอง้งำทันใจเมื่อได้ยินชื่อคุณชายที่ไม่มีใครหล่อเท่า คนเป็นนักร้องดังอดยิ้มด้วยความขบขันไม่ได้ ถึงแม่ทั้งสองบ้านจะปรับความเข้าใจกันมาเกือบครึ่งปี แต่น้องสาวสุดแสบของเขา ก็ยังคงเจตนาหมั่นแหม้งเคืองหงวในการ ‘ป่วน’ ไม่เสื่อมคลาย และเหยื่อขาประจำก็ไม่ใช่ใครที่ไหนนอกจากสราว์ฉมน์ พิริยะพล

ทุกคนพากันลงความเห็นว่าเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งคงต้องยกให้เป็นความผิดของสราวรณ พี่สาวของสราว์ฉมน์ ที่แม่ช่วงหลังจะยอมเลิกวุ่นวายกับธัญญิตา (ซึ่งทุกคนก็ลงความเห็นโดยพร้อมเพรียงอีกครั้งว่าเพราะสราว์ฉมน์ น้องชายคนโตสุดที่รักของสราวรณออกโรงปกป้องแฟนสาวเต็มที่) แต่หล่อนก็ไม่ได้ยอมลดราวาศอกเลิกตั้งแง่กับพี่ชาย และน้องสาวของธัญญิตา ซึ่งก็คือธนิศร์และธิดินาเรศแต่อย่างใด ถึงแม่สราวรณจะไม่ได้แสดงออกชัดเจน หากนั้นก็เพียงพอแล้วที่จะเป็นข้ออ้างชั้นดีของสาวสวยแสบในการปฏิบัติกรป่วนต่อ!

แต่ก็นั่นแหละ ความจริงถ้าพูดโดยส่วนตัวแล้วเขานึกเห็นใจสราวรณด้วยซ้ำไป เมฆานึกอย่างเหน้อยหน้าย ก็ญาติของเขาทั้งสองคนนะ แสบไปช้อยเสียที่ไหน ยิ่งดินะที่ธิดินาเรศเกรงใจสราว์ฉมน์ไม่ ค่อยกล้าข้ามรุ่นไปอวแกกับสราวรณ สุดท้ายเลยไปอ้อนให้พี่ชายที่สุด แสบจะรักน้องสาวอย่างธนิศร์ให้ไปทะเลาะกับสราวรณแทนตัวเอง ดั่งนั้นคุณหนูสุดแสบก็เลยว่างพองจะไปป่วนสราว์ฉมน์ได้อย่างสบายใจ

เล็บ

ล่าสุดนี่ได้ยินว่าคุณเธอโทรไปหาเลขาฯ หน้าห้องคนใหม่ของสราว์ฉมน์ซึ่งเพิ่งเข้ามาใหม่ แล้วจัดแจงเปลี่ยนแผนการเดินทางของชายหนุ่มจากที่ต้องไปประชุมที่ชิดนีย์ ออสเตรเลีย ให้ไปดูโชว์ฮูล่าแดนซ์ที่ฮาวายแทน...เรื่องแยตรงที่คุณเลขาฯ ก็ชื่อจรรยาใจหาย เพราะเจ้าหล่อนเชื่อสนิทใจว่าธิดินาเรศกับสราว์ฉมน์ (น่าจะ) สนิทกัน แถม

อีกฝ่ายยังเป็นถึงคุณหนูโอฟารอมตะ ดังนั้นโปรแกรมการเดินทางเลยได้เปลี่ยนปลายทางสนใจคุณหนูสุดแสนเขาละ ซึ่งก็แน่ล่ะว่าลูกชายคนเล็กบ้านพิริยะพลร้องอะโลฮ่าไม่ออก แถมงานนี้ธัญธิดาโกรธถึงขั้นประทันโทษกับบริเวณให้น้องสาวสุดที่รักด้วยตัวเองแทนธाराผู้เป็นมารดาเลยทีเดียว

แต่ดูเหมือนคุณหนูคนเล็กของครอบครัวโอฟารอมตะจะไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจเท่าไร ซ้ำร้ายยังดูจะรื่นเริงกว่าปกติเสียด้วยซ้ำ แถมยังยืนยันกับทุกคนว่าความพอใจที่ได้รับมันมากกว่า

'ก็ใครใช้ให้ต่อต้านเซ็นอนุมัติโครงการรีสอร์ทที่เชียงใหม่แข่งกับแอมล่ะ' เจ้าหล่อนว่าเอาไว้อย่างนั้น 'ทั้งที่แอมเปิดตัวโครงการนั้นก่อนแท้ๆ จะมาเลียนแบบกันง่ายๆ แบบนี้ได้ยังไง'

"ว่าแต่พี่เมธจะพักงานในวงการบันเทิงจริงหรือคะ" เสียงใสๆ ของธิดินาเรศลอยมาขัดห้วงความคิดของเมธา

"ก็เบื่อก...เหนื่อยด้วย ขอพักบ้าง"

"ก็ดีนะคะ แอมไม่อยากมีพี่ชายที่ประสบหุพิการตั้งแต่ยังหนุ่ม เพราะเสียงกรี๊ดร้องเดซีเบลของสาวๆ"

ดวงตาของเมธาที่ซ่อนอยู่หลังเลนส์สีเข้มของแว่นกันแดดตกลงไปมาอย่างระอ่าใจ ก่อนที่ชายหนุ่มจะหยิบโทรศัพท์มือถือถือที่กำลังส่งเสียงร้องขึ้นมาแนบแก้ม

"ว่าไงพลอย...หือ นันอยู่กับแอม ทำไมเหรอ...อีกแล้วเหรอ อือ...รออยู่ที่นั่นแหละ เดี่ยวไปรับ"

ธิดินาเรศที่นั่งฟังญาติผู้พี่คุยโทรศัพท์ตาใสแป่วอยู่ยิงคำถามใส่อีกฝ่ายทันทีที่เห็นว่าเมธากดตัดสายจากแพลลอย ญาติสาวนักบริหารที่ทำงานเก่งกว่าผู้ชายบางคน

"พี่เมธจะไปหาพี่พลอยอีกแล้วหรือคะ นี่ไม่รู้ตัวหรือไงว่ากำลังตกเป็นข่าวกันอยู่"

"ข่าวลือไร้สาระแบบนี้แหละ...รู้ตัวแต่ไม่กลัว ทำไม่ต้องเดือดร้อนด้วย" นักร้องดังระดับทวีปขมวดคิ้วเหมือนไม่เข้าใจ

คราวนี้เป็นคุณหนูสุดแสนบ้างที่กลอกตาอย่างระอาใจ

"ก็จริงนะคะ แต่ข่าวลือไร้สาระที่ว่าสาวๆ ตระกูลโอฟารอมตะมีสมบัติพลัดกันชมเป็นนักร้องซูเปอร์สตาร์เอเชีย วันหนึ่งให้น้องควงอีกวันให้พี่ควง เวียนกันจนครบตระกูล...แหม สมเป็นคนของสาธุการณะจริงๆ เลยนะคะคุณพี่นักร้องคนดังขา"

เมธาจ้องหน้าคนพูดเซมิ่ง ก็ไม่ใช่เพราะธิดินาเรศหรือไงที่ไปเสนอโอเดียบรรเจิดกลางปาร์ตี้วันเกิดของอันโตนิโอ บอกว่าไหนๆ ก็มีพี่ชายเป็นคนดังตั้งสองคน จะเก็บไว้เฉยๆ ทำไม่ให้เปล่าประโยชน์ ลู้ควงให้โลกรู้ดีกว่าว่าสาวๆ โอฟารอมตะมีดีพอที่จะได้ควงหนุ่มหล่อระดับบิเนเตอร์

ที่แย่คือทุกคนดันเห็นดีเห็นงามไปด้วยนี้สิ ให้อาย! และตั้งแต่ขึ้นมาทั้งเขาและอันโตนิโอก็ต้องรับกรรมเป็นคู่ควงของเหล่าน้องสาวสุดที่รักทั้งหลาย แต่ญาติหนุ่มของเขายังเคราะห์ดีอยู่มาก เพราะช่วงหลังนายแบบหนุ่มคนดังมี 'กิ๊ก' เป็นตัวเป็นตน แถมเจ้าหล่อนคนนั้นยังเป็นเพื่อนสนิทของธิดินาเรศอีกต่างหาก สาวๆ พี่น้องก็เลยไม่ค่อยกล้าไปแหย้มมาก เนื่องจากกลัวฤทธิ์สาวสวยประหารประจำตระกูล

แต่นั้นก็หมายถึงเคราะห์ร้ายที่เหลือทั้งหมดต้องตกเป็นของเขา โดยไม่ทันตั้งตัวเหมือนกัน!!

"ว่าแต่วันนี้คิ้วพี่พลอยเหวอคะ เอ...แต่ถ้าแอมจำไม่ผิดนี่คิ้วพี่พลอยถี่เหลือเกินนะคะพักนี้ หรือว่าพี่พลอยจะเป็นตัวจริงของนักร้องคนดังกันแน่" ธิดินาเรศยังตั้งหน้าตั้งตาแก่งญาติหนุ่มต่อไป

"ไปกันใหญ่แล้ว" เมธาประเคนมะเหมงกให้คุณหนูสุดแสนอีกรอบจนอีกฝ่ายเบ้หน้า "พี่ไม่นั่งฟังเธอพูดจาเลอะเทอะแล้ว พลอยรลเสียวอยู่แถวนี้ เตียวพี่ต้องรีบไปรีบ"

"รถพี่พลอยเสียอีกแล้วเหอคะ จะงกไปถึงไหนนะ เงินเดือนก็ใช้น้อย เงินปันผลก็ตั้งเท่าไร ซื้รถใหม่สักคันจะนอนไม่หลับหรือไงไม่รู้" ดวามหาวิทยาลัยคนสวยทำปากยื่น "แอมว่าแทนที่พี่เมธจะพาพี่พลอยกลับบ้านนะคะ พี่เมธพาพี่พลอยไปโชว์รูมรถแล้วบังคับให้พี่พลอยซื้รถใหม่สักคันจะดีกว่า"

"ก็น่าสนนะ" ชายหนุ่มยิ้มแล้วลุกขึ้น มือใหญ่ลูบเรือนผมของน้องสาวคนสวยเบาๆ "งั้นพี่ไปก่อนนะ"

ธิดินาเรศนั่งเก้าอี้ตรงอยู่ที่โต๊ะจนกระทั่งรถคันหรูของญาติผู้พี่วิ่งผ่านไป ไบหน้าสวยๆ เบ้ไปนิดหน่อยเมื่อนึกถึงข่าวที่หราวอยู่บนหน้าสังคมและบันเทิงของหนังสือพิมพ์หลายฉบับ

ตอนนั้นะใครต่อใครเชื่อกันสนิทใจหมดแล้วมั้งว่าเมธ นักร้องซูเปอร์สตาร์เอเชียก็กักอยู่กับคุณหนูแพรวพลอย หนึ่งในผู้บริหารสาวของเครือไอฟารอมตะกรุ๊ป...ตัวเธอเองที่เป็นญาติแท้ๆ ก็รู้อยู่ว่าสองคนนี้นะสนิทกันตั้งแต่อ่อนแต่ออก แต่คนอื่นๆ ไม่ได้รู้ไปด้วยนี่ แถมเตือนก็ไม่ค่อยจะฟังกันเสียอีก

แต่เอาเหอะ เรื่องนี้มันก็น่าสนุกดี สงสัยหลังเลิกเรียนเย็นนี้ต้องหาทาง 'ช่วย' เมธาและแพรวพลอยด้วยการกระพือข่าวให้แรงขึ้นอีกหน่อยท่าจะดี!

หลังจากใช้เวลาในห้องเรียนเกือบทั้งหมดในการวางแผนกระพือข่าวเพื่อ 'ช่วย' ให้พี่ชายดั่งยิ่งขึ้นโดยที่เจ้าตัวไม่ต้องร้องขอ ธิดินาเรศก็รีบดึงไปที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เพื่อพบกับเพื่อนของธัญธิตาตามที่นัดกันไว้ และเมื่อไปถึงก็พบว่าจินห์วารอออยู่ก่อนแล้ว

"น้องแอม ทางนี้จะ อาจารย์ปล่อยข้าเหอ" สาวรุ่นพี่ร้องเรียกพร้อมกับรอยยิ้มกว้างขวาง

"นิตหน่อยคะพี่" ดวามหาวิทยาลัยคนสวยเปิดกระเป๋าหยิบแฟ้ม

เอกสารออกมาส่งให้จินห์วรา "นี่แฟ้มงานของเดือนใหม่ที่พี่เอลฝากมาให้ค่ะ"

"ขอบคุณจ๊ะ ฝากขอบคุณเอลด้วยนะ"

"อ้อ พี่เอลกำชับมาว่าห้ามพี่ไปลืมเอกสารไว้ที่ไหนอีกนะคะ พี่เขาบอกว่าซีเกียจสั่งคนตามหาให้แล้ว"

"แหม...ก็รู้กันอยู่แล้วว่าพี่นะโก๊ะขนาดไหน" สาวสถาปัตย์ฯ บ่นอุบอิบเมื่อโดนแซว

เมื่อหลายเดือนก่อนธิดินาเรศได้รู้ข่าวว่ารุ่นพี่สาวคนนี้สูญเสียครอบครัวไปเพราะอุบัติเหตุ และเหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมชดที่บริษัทของครอบครัวถูกหุ้นส่วนของบิดาโกงไปทั้งหมด แม้จินห์วราจะยังเหลือมรดกของครอบครัว แต่มันก็เป็นเรื่องยากเหลือเกินที่นักศึกษาซึ่งไม่มีรายได้จะรักษาทรัพย์สมบัติทั้งหมดไว้ได้ กระนั้นเธอก็ยังพยายามสุดความสามารถ แม้ว่าธิดินาเรศเคยเอ่ยปากจะช่วยเหลือ แต่จินห์วาราก็หึงในศักดิ์ศรีมากพอจะปฏิเสธ สุดท้ายธิดินาเรศเลยใช้วิธีส่งงานเล็กๆ น้อยๆ จากบริษัทด้านการตกแต่งภายในของตัวเองมาให้เพื่อนสาวคนนี้ทำเพื่อหารายได้พิเศษไปพาลางๆ ระหว่างที่ยังเรียนไม่จบ

ธิดินาเรศเคยแอบนึกนับถือจินห์วราอยู่ในใจหลายครั้งอย่างช่วยไม่ได้ เพราะทุกครั้งที่พบหน้ากัน ไม่ว่าจะในช่วงเวลานั้นจินห์วราจะตกอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่แค่ไหน รุ่นพี่สาวคนนี้ก็ยังมีรอยยิ้มร่าเริงให้เธอเสมอ

"พี่จิล ไปทานข้าวเย็นกับแอมใหม่คะวันนี้ แอมอยากทานอาหารญี่ปุ่นแต่หาคนไปเป็นเพื่อนไม่ได้"

"คงต้องรอไว้โอกาสหน้าแล้วละจ๊ะ เพราะว่าเย็นนี้พี่มีงานต้องเคลียร์อีกเยอะมาก คงต้องรีบกลับบ้าน"

คุณหนูสุดแสบแห่งบ้านโอฬารอมตะทำตาโตก่อนจะร้องออกมา

"อ้าว แต่วันนี้พี่จิลเรียนเสร็จไปตั้งแต่สองสามชั่วโมงที่แล้วนี่คะ"

ถ้ามีงานต้องเคลียร์ ทำไม่ถึงนัดแอมเวลานี้ล่ะ จริงๆ นัดแอมตั้งแต่เช้าก็ได้แหละคะ"

"ก็วันนี้แอมไม่มีเรียนเช้านี้จะ ปกติเห็นว่าแอมไม่ชอบตื่นเช้าไม่ใช่หรือ"

ธิตินาเรศมองรอยยิ้มอาหารของรุ่นพี่สาวแล้วทำหน้าขุ่น

"พี่จิลนะแบบนี้ทุกทีเลย แอมไม่ชอบตื่นเช้าก็จริง แต่ถ้าจำเป็นแอมก็ทำได้แหละคะ"

จินห์วรามองรุ่นน้องสาวคนสวยอย่างเอ็นดู เธอเพียงยิ้มแต่ไม่เอ่ยอะไร ก็กิตติศัพท์ความร้ายกาจของคุณหนูตรงหน้ายามโดนปลุกแต่เช้าล่ะ ไม่น่าพิสมัยเสียเท่าไร...และเธอก็ไม่อยากเป็นสาเหตุแห่งความเคราะห์ร้ายของใคร ดังนั้นนัดกับธิตินาเรศตอนบ่ายน่าจะเป็นการดีที่สุด

"คราวหน้านัดแอมแต่เช้าได้เลยนะคะ" สาวรุ่นน้องที่อายุน้อยกว่าจินห์วราหนึ่งปีนี้อีกครั้ง ก่อนสายตาสายจะเหลือบไปเห็นร่างใครคนหนึ่งเดินตรงเข้ามา

"มาทำอะไรแถวนี้ยะ คุณน้องใหม่ฟ้าอยู่คณะบริหารฯ นะไม่ใช่คณะสถาปัตย์ฯ" ธิตินาเรศเห็นบ๊นแอมผู้มาใหม่ด้วยความสามารถทั้งหมดที่มี ทั้งคำพูด น้ำเสียง แววตา และกิริยาท่าทาง

ใหม่ฟ้าเป็นญาติพี่น้องของสราว์ฉมน์และเป็นน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ แอมยังเรียนอยู่คณะและวิชาเอกเดียวกับธิตินาเรศเสียด้วย หน้าตาของใหม่ฟ้านั้นถือได้ว่าน่ารักเอาการจนติดอันดับดาวคณะและเป็นที่ยกย่องของหนุ่มๆ ทั่วมหาวิทยาลัย แต่ก็เป็นที่รู้กันว่าสาวเจ้ามีหนุ่มในดวงใจแล้วนั่นก็คือสราว์ฉมน์ พิริยะพล และถึงแม้ดูเหมือนว่าฝ่ายชายจะเห็นเธอเป็นเพียงน้องสาวแต่เธอก็ไม่เคยย่อท้อ แอมพานชมน์ธิตินาเรศจนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นคู่กัดคนใหม่ของคุณหนูเล็กที่สุดแสนแห่งบ้านไอฟารอมตะไปแล้ว

"เธอก็อยู่คณะบริหารฯ ไม่ใช่ซีไรท์"

"คนมนุษยสัมพันธ์ดีอย่างฉันต้องแวะเยี่ยมเยียนทุกคณะยะ ว่าแต่นายเหอะ...มาทำอะไรแถวนี้"

จิณห์วราภรณ์ พริยะพลที่กำลังมีสีหน้าระอาใจกับเหตุผลข้างๆ คูๆ ของคุณหนูสุดแสนแล้วก็ต้องแอบอมยิ้มคนเดียว...หนุ่มๆ บ้านพริยะพลนี้ท่าทางจะต้องมาตายคาอกสาวๆ บ้านโอฬารอมตะกันหมดเป็นแน่แท้ นี่พนันกันได้เลยว่าต้องไปสืบมาอย่างดีแล้วถึงรู้ว่าธิดินาเรศมาหาเธอที่คณะ ถึงแม้น้องชายของสราวุฒิคนนี้จะไม่เคยพูดอะไร แต่การกระทำก็ชัดเจนพอที่จิณห์วราภรณ์จะมองออกถึงความในใจของหนุ่มคนนี้

"อยากมาฉันก็มา มหาวิทยาลัยไม่ใช่ของเธอไม่ใช่ซีไรท์ เธอจะเดือดร้อนอะไรล่ะ"

คุณหนูคนสวยถลิ่งตาใส่คอนตัวโตทันทีที่ได้รับคำตอบ หากอีกฝ่ายไม่สนใจและหันไปหาสาวสถาปัตย์ฯ ตัวจริงแทน

"สวัสดีครับจิล ไม่ได้พบกันนานเลยนะ มีเรียนต่อรีเปลา หรือจะไปไหน...เดี่ยวติดรถผมไปไหม"

จิณห์วราภรณ์จะกลั้นหัวเราะไม่ไหวกับอาการฟอร์มจัดของชายหนุ่มรูปหล่อที่อายุเท่ากันพอดีบอดี้ นี่ถ้าไม่คิดว่าเขาบ๊องกบักใจกับน้องสาวที่น่ารักอย่างธิดินาเรศไปแล้วล่ะก็ จิณห์วราภรณ์สมควรเป็นแฟนคลับเบอร์หนึ่งของหนุ่มคนนี้ เพราะถึงแม้สราวุฒิจะไม่ได้เรียนที่นี่ แต่สาวๆ ในมหาวิทยาลัยก็รู้จักเขาแทบทุกคน แถมในความเห็นเธอ สรวุฒิไม่ได้ดูห่างไกลจนสาวไหนๆ ก็ไร้ความหวังอย่างที่รู้สึกกับสราวุฒิด้วย

"ไม่มีเรียนแล้วล่ะค่ะ" สาวสถาปัตย์ฯ เหลือบมองคนที่สวยไม่แพ้พี่สาวนิดหน่อย "ฉันกำลังจะกลับบ้านนะ ยังไงเดี๋ยวฝากน้องสาวที่น่ารักไว้ด้วยแล้วกันนะคะ"